

Nuo:
CŽV vidaus tyrimų skyriaus
CŽV štabas
Lenglis, Virdžinijos valstija

Kam:
[redacted]
Slaptųjų operacijų direktoriui
Baltieji rūmai
Vašingtonas, Kolumbijos apygarda

Viduje pateikti išlaptinti dokumentai
Saugumo lygis AA2
Tik jūsų akims

Vykdamas tyrimą dėl operacijos „Sėlinantis barsukas“, toliau pateikiamas tekstas buvo transkribuotas iš 53 valandų trukmės pono Bendžamino Riplio, dar žinomo Dūmų Uždangos slapyvardžiu, 12 metų, Šnipinėjimo akademijos pirmo kurso moksleivio, apklausos įrašo. Nors ponas Riplis buvo priimtas į akademiją išskirtinėmis aplinkybėmis, tai buvo patvirtinta [redacted], [redacted] ir CŽV direktoriaus, vykdamas operaciją.

Kadangi operacija „Sėlinantis barsukas“ vyko ne pagal planą (turima omeny [redacted] įvykiai), šiuo tyrimu siekiama išsiaiškinti, kaip buvo nukrypta nuo plano, kodėl nukrypta ir ką dėl to reikėtų pašalinti. Šie dokumentai, juos perskaičius, turi būti nedelsiant sunaikinti vadovaujantis CŽV saugumo direktyva 163-12A. Aptarinėti šiame tekste pateikiamą informaciją griežtai draudžiama, išskyrus per įvykių apžvalgą, kuri įvyks [redacted]. Prašom atkreipti dėmesį, kad per minėtąjį susitikimą draudžiama turėti bet kokių ginklų. Nekantrauju išgirsti jūsų mintis.

[redacted],
Vidaus tyrimų skyriaus direktorius

Taip pat siųsti:
[užtušuota]

[redacted]
[redacted]
[redacted]

VERBAVIMAS

Riplių rezidencija

2107 Strazdų g.

Viena, Virdžinijos valstija

Sausio 16 diena

15.30

– **Sveikas, Benai, – tarė vyriškis mūsų svetainėje. –**

Esu Aleksandras Heilas. Dirbu CŽV.

Ir staiga mano gyvenimas tapo įdomus.

Iki šios akimirkos toks nebuvo. Nė iš tolo. Ta diena buvo geriausias pavyzdys: 4583 diena, septintas dvyliktųjų mano nuobodžios egzistencijos metų mėnuo. Šiaip ne taip pakilau iš lovos, pavalgiau pusryčius, nuėjau į mokyklą, nuobodžia-
vau per pamokas, spoksojau į merginas, prie kurių pernelyg

gėdijausi priėti, pavalgiau pietus, sukandęs dantis ištvėriau kūno kultūrą, užmigau per matematiką, kentėjau šmikio Dirko priekabes, autobusu parvažiavau namo...

Ir ant sofos radau vyriškį su smokingu.

Nė akimirkos neabejojau, kad jis yra šnipas. Aleksandras Heilas buvo toks, kokius visada įsivaizdavau šnipus. Gal kiek vyresnis, – atrode maždaug penkiasdešimties, – bet vis dar galantiškas ir pasitikintis savimi. Jo smakrą ženklino nedidelis randas – spėjau, paliktas kulkos, o gal ir kokio egzotiškesnio ginklo, pavyzdžiui, arbaletu. Jis visa povyza priminė Džeimsą Bondą; buvo visiškai nesunku įsivaizduoti, kad pakeliui į mano namus dalyvavo automobilių gaudynėse ir nė nemirktelėjęs pašalino keletą piktadarių.

Tėvų nebuvo namie. Jų niekada nebūdavo, kai grįždavau iš mokyklos. Aleksandras akivaizdžiai „įsileido“ vidun. Ant kavos staliuko priešais jį gulėjo atverstas mūsų šeimos nuotraukų albumas: šeimos atostogos Virdžinija Biče.

– Ar turėsiu bėdų? – paklausiau.

Aleksandras nusijuokė.

– Dėl ko? Gyvenime nepadarei nieko blogo. Nebent įskaitysime tą kartą, kai buvai įmetęs laisvinamųjų į Dirko Deneto pepsį – po teisybei, vaikis to prašyte prašėsi.

Išplėčiau akis iš nuostabos.

– Iš kur tai žinote?

– Esu šnipas. Mano darbas žinoti tokius dalykus. Ar turi ko nors atsigerti?

– Ee, be abejo. – Mintyse skubiai perkračiau visus gėrimus, kuriuos turėjome namie. Nors nė nenutuokiau, ką šitas vyras čia veikia, mane užplūdo neįveikiamas troškimas padaryti jam įspūdį. – Mano tėvai visko turi. Ko pageidautumėte? Martinio?

Aleksandras vėl nusijuokė.

– Vaiki, čia ne filmas. Aš dirbu.

Kvailai pasijutęs nuraudau.

– Ak. Aišku. Vandens?

– Gal turi kokio energinio gėrimo? Ko nors su elektrolitais, jei netikėtai prireiktų veikti. Pakeliui į čia teko atsikratyti kelių nepageidaujamų elementų.

– Nepageidaujamų elementų? – bandžiau kalbėti šaltai, lyg kiekvieną dieną aptarčiau tokius reikalus. – Kokių?..

– Bijau, kad ši informacija įslaptinta.

– Be abejo. Visai logiška. „Gatorade“ tiks?

– Būtų puiku.

Nuėjau į virtuvę.

Aleksandras sekė man iš paskos.

– Agentūra jau kuris laikas tave stebi, – tarė.

Nustebęs sustingau prie pravirų šaldytuvo durelių.

– Kodėl?

– Visų pirma, pats mūsų prašei.

– Prašiau? Kada?

– Kiek kartų buvai prisijungęs prie mūsų svetainės?

Susiraukiau vėl kvailai pasijutęs.

– Septynis šimtus dvidešimt aštuonis.

Aleksandro veide akimirką šmėstelėjo nuostabos šešėlis.

– Visiškai teisingai. Paprastai tiesiog žaidi žaidimus vaikų puslapyje, – beje, tau sekasi itin gerai, – bet taip pat gana reguliariai užsuki į įdarbinimo ir stažuotės puslapius. Taigi galima daryti išvadą, kad svarstai apie šnipo karjerą. Kai rodai susidomėjimą CŽV, ši pradeda domėtis tavimi. – Aleksandras iš vidinės smokingo kišenės išitraukė storą voką ir padėjo ant virtuvės bufeto. – Padarei mums įspūdį.

Ant voko buvo parašyta „Įduoti į rankas TIK ponui Bendžaminui Ripliui“. Jis buvo užklijuotas trimis antspaudais, vieną jų įveikiau tik peiliu kepsniams pjaustyti. Viduje buvo stora šūsnis popierių. Pirmajame lape teradau vienintelį sakinį: „Perskaičius dokumentus nedelsiant sunaikinti.“

Antrasis lapas prasidėjo taip: „Brangus pone Ripli, man didžiulė garbė nedelsiant jus priimti į Centrinės žvalgybos valdybos Šnipinėjimo akademiją...“

Nuleidau laišką, jaučiausi priblokštas, susijaudinęs ir sutrikęs vienu metu. Visą gyvenimą svajojau būti šnipu. Ir vis dėlto...

– Manai, kad tai pokštas, – Aleksandras skaitė mano mintis.

– Na... taip. Niekad negirdėjau apie CŽV Šnipinėjimo akademiją.

– Nes visa informacija apie ją įslaptinta. Bet galiu tave patikinti, kad akademija egzistuoja. Pats ją baigiau. Šauni institucija, skirta ruošti būsimus agentus. Sveikinu! – Aleksandras kilstelėjo savo „Gatorade“ stiklinę ir akinamai nusišypsojo.

Susidaužiau su juo. Jis luktelėjo, kol atsigersiu, tik tada vienu mauku išgėrė savo gėrimą – matyt, išsiugdytum tokį įprotį, jei kas nors visą gyvenimą bandytų tave nunuodyti.

Mikrobangų krosnelės durelėse Aleksandrui už nugaros išžiūrėjau savo atspindį, ir mane užplūdo dvejonės. Atrodė neįmanoma, kad šis vyras ir aš galėtume būti atrinkti į tą pačią organizaciją. Aleksandras buvo išvaizdus, atletiškas, išprusęs ir kietas. Aš ne. Negi galėčiau būti tinkamas saugoti demokratiją, jei vien šią savaitę iš manęs buvo tris kartus atimti kišenpinigiai?

– Bet kaip?.. – išsižiojau.

– Kaip patekai į akademiją, kuriai net prašymo nepateikei?

– Ee... taip.

– Prašymai tik suteikia tau progą papasakoti apie save institucijai, į kurią bandai įstoti. CŽV ir šiaip jau turi visą reikiamą informaciją. – Aleksandras išsitraukė iš kišenės nediduką kišeninį kompiuterį ir žvilgtelėjo į jo ekranėlį. – Pavyzdžiui, tu mokaisi vienais dešimtukais, kalbi trimis kalbomis, o tavo matematiniai įgūdžiai yra 16 lygio.

– Ką tai reiškia?

– Kiek bus 98 261 padauginus iš 147?

– 14 444 367, – atsakiau nė negalvodamas. Esu gabus matematikai, gal dėl to dar turiu neįprastą gebėjimą visada tiksliai pasakyti laiką, nors didumą gyvenimo nė nenučiuokiu, kad tai kas nors ypatingo. Maniau, kad *visi* moka mintyse spręsti sudėtingas matematinės lygtis... ar negalvodami suskaičiuoti, kiek dienų, savaičių ar minučių gyvena šiame pasaulyje. Kad taip nėra, sužinojau 3832-ą savo gyvenimo dieną.

– Tai yra 16 lygis, – linktelėjo Aleksandras ir vėl žvilgtelėjo į savo kompiuterį. – Tavo byloje rašoma, kad aukščiausiais balais išlaikei STĮK egzaminus, nusimanai apie elektroniką ir esi pametęs galvą dėl Elizabetos Pasternak – nors, deja, ji nė nenučiuokia, kad egzistuoja.

Tiek ir pats numaniau, bet vis tiek buvo skaudu išgirsti patvirtinimą. Ir dar iš CŽV. Todėl pabandžiau nukreipti kalbą.

– Stiko egzaminai? Nepamenu, kad būčiau tokius laikęs.

– Savaiame suprantama. Nes nė nežinojai, kad juos laikai. Standartizuoti testų įterpimo klausimai: STĮK. CŽV juos įterpia į visus standartizuotus testus siekdama įvertinti potencialų šnipinėjimo talentą. Teisingai atsakydavai į kiekvieną klausimą nuo pat trečios klasės.

– Įterpiate savo klausimus į standartizuotus testus? Ar Švietimo ministerija tai žino?

– Vargu. Švietimiečiai išvis ne kažin ką išmano. – Aleksandras padėjo tuščią stiklinę į kriauklę ir nekantriai pasitrynė rankas. – Ką gi, pakaks plepėti. Pradėkim krauti daiktus, mm? Tavęs laukia darbinga popietė.

– Norite pasakyti, keliausim *dabar*?

Aleksandras jau pakeliui prie laiptinės į mane atsigrįžo.

– Pagal atsakymus į STĮK tavo pastabumas įvertintas devyniasdešimt devyniais ir devyniomis dešimtosiomis procentilio. Kurios „priimti nedelsiant“ dalies nesupratai?

– Aš... ee... na... Kam man krauti daiktus? Kaip toli ta akademija? – akimirką buvau pradėjęs mikčioti; galvoje kirbėjo dar šimtai klausimų ir pešėsi dėl vietos ant liežuvio.

– O, visai netoli. Čia pat, už Potomako upės, Kolumbijos apygardoje. Bet šnipinėjimo mokslai reikalauja viso mokinių dėmesio, todėl šie privalo gyventi akademijos teritorijoje. Mokslai trunka šešerius metus, nuo septintos mokyklos klasės atitiktens iki pat dvyliktos. Savaimė suprantama, būsi pirmakursis. – Išpylęs šią tiradą Aleksandras užlėkė laiptais į mano kambarį.

Kai per dvylika sekundžių jį pasivijau, jau stovėjo atseğęs mano lagaminą ir smerkiančiu žvilgsniu dairėsi po mano spintą.

– Nė vieno padoraus kostiumo, – atsiduso. Atrinkęs numetė kelis megztninius ant lovos.

– Ar akademija veikia pagal kitokį tvarkaraštį nei paprastos mokyklos? – paklausiau.

– Ne.

– Tai kodėl esu priimtas dabar? Mokslo metai jau įpusėję. – Bedžiau pirštu į dešimties centimetrų storumo sniego pusnį ant palangės.

Pirmą kartą nuo mūsų pažinties pradžios Aleksandras Heilas pristigo žodžių. Neilgam. Tai truko mažiau nei sekundę. Regis, jis norėjo ką išarti, bet negalėjo.

Susitvardęs man atsakė:

– Staiga atsirado laisva vieta.

– Kas nors metė mokslus?

– Iškrito. Tavo vardas buvo kitas sąraše. Ar turi kokių nors ginklų?

Tik vėliau supratau, kad klausimas buvo skirtas nukreipti mano dėmesį. Puikiai atliko savo darbą.

– Ee... turiu laidyklę.

– Laidyklės skirtos voverėms. Mes, CŽV, retai kada kariaujame su voverėmis. Turiu omeny, *tikrus* ginklus. Pistoletus, durklus, galbūt nunčiakus...

– Ne.

Aleksandras vos vos papurtė galvą lyg nusivylęs.

– Ką gi, nesvarbu. Galėsi pasiskolinti iš mokyklos ginklinės. O kol kas pakaks ir jos. – Jis iš spintos galo ištraukė seną

mano teniso raketę ir mostelėjo ja it kardu. – Žinai, jei bėda išstiktų.

Man pirmą kartą toptelėjo, kad pats Aleksandras gali būti ginkluotas. Jo smokingas buvo kiek išsipūtęs tiesiai po kaire pažastimi, pamaniau, kad ten slepiamas ginklas. Tą pačią akimirką visas šis nutikimas, iki šiol buvęs keistas ir įdomus, pradėjo truputį mane bauginti.

– Galbūt prieš tokį svarbų sprendimą turėčiau pasitarti su tėvais, – tariau.

Aleksandras į mane įsistebeilijo.

– Nieku gyvu. Akademija yra visiškai įslaptinta. Niekas negali žinoti, kad joje mokaisi. Nei tėvai, nei geriausi draugai, nei Elizabeta Pasternak. *Niekas*. Jie žinos tik tiek, kad lankai Šv. Smiteno akademiją vaikinams ir merginoms.

– Akademią? – susiraukiau. – Ruošiuosi gelbėti pasaulį, bet visi manys, kad esu kalikas?

– O dabar visi kitaip apie tave mano?

Krūptelėjau. Jis išties daug apie mane žinojo.

– Sakys, kad esu dar didesnis kalikas.

Aleksandras prisėdo ant lovos ir pažvelgė man tiesiai į akis.

– Norint būti elitiniu agentu reikia daug ką paaukoti, – tarė jis. – Tai tik pradžia. Tavo treniruotės bus nelengvos. O jei pasiseks, nelengvas bus ir gyvenimas. Daug kas nesugeba prie to prisitaikyti. Todėl jei nori pasitraukti... dabar turi galimybę.

Nusprendžiau, kad tai paskutinis išbandymas. Paskutinis mano verbavimo žingsnis. Proga įrodyti, kad manęs neatbaidys sunkus darbas ir gresiantys pavojai.

Tai nebuvo išbandymas. Aleksandras su manim kalbėjosi nuoširdžiai, bet buvau pernelyg pasidavęs jauduliui, kad CŽV mane pasirinko, jog tai suprasčiau. Norėjau būti toks kaip Aleksandras Heilas. Galantiškas ir savimi pasitikintis. Norėjau nekviestas „įsileisti“ į žmonių namus, ramiausiai nešiotis pistoletą po smokingu. Atsikratyti nepageidaujamų elementų, saugoti pasaulį ir be galo sužavėti Elizabetą Pasternak. Nebūčiau atsisakęs nė įspūdingo arbaletu rando ant smakro.

Todėl žvelgdamas į jo pilkas it plienas akis ryžausi blogiausiam sprendimui savo gyvenime.

– Sutinku, – tariau.